

Sygn. akt VIII Ns 365/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 września 2022 roku w Ł.

sprawy z wniosku L. Z.

z udziałem B. J. (1), Z. F., I. N., H. M., M. S., E. S., A. S., K. Z., Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta Ł. i Gminy Ł.

o stwierdzenie zasiedzenia

postanawia:

1. na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc odrzucić wniosek,
2. zwrócić ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz wnioskodawczyni kwotę 1.970 zł (jeden tysiąc dziewięćset siedemdziesiąt złotych) tytułem opłaty od wniosku pomniejszonej o kwotę opłaty minimalnej.

Sygn. akt VIII Ns 365/22

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 lipca 2022 roku wnioskodawczyni L. Z. wniosła o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) (bez numeru) w obrębie G-27, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...), dla której nie jest prowadzona księga wieczysta, wpisanej do repertorium Rep. H. (...). Jako uczestników postępowania wnioskodawczyni wskazała B. J. (1), Z. F., I. N., H. M., M. S., E. S., A. S., K. Z., Skarb Państwa – Prezydenta Miasta Ł. i Gminę Ł..

(wniosek k. 5-12)

Pomiędzy stronami toczyła się przed tutejszym Sądem pod sygn. akt I Ns 148/21 sprawa o zasiedzenie spornej nieruchomości, w toku której postanowieniem z dnia 22 lipca 2021 roku Sąd oddalił wniosek o zasiedzenie, uznając, iż wnioskodawczyni i B. J. (2) nie wykazały posiadania nieruchomości z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli przed 2007 rokiem, zaś od 2007 roku do zamknięcia rozprawy nie nastąpił upływ 30 lat niezbędnych do nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie w wypadku posiadania rzeczy w złej wierze.

(postanowienie z dnia 22 lipca 2021 roku w załączonych aktach I Ns 148/21)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. stosowanym na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. w postępowaniu nieprocesowym Sąd odrzuci wniosek jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Jednakże dla przyjęcia sprawy w toku i powagi rzeczy osądzonej muszą być spełnione przesłanki identyczności pod względem przedmiotowym i podmiotowym. W grę musi wchodzić identyczność "podstawy sporu" w procesie i "podstawy sprawy" w postępowaniu nieprocesowym. W ten sposób najogólniej można

by ująć zagadnienie stanu sprawy w toku w zakresie postępowania nieprocesowego, mając na uwadze zasadę ne bis in idem. (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 1986 r., III CZP 28/86, OSNC 1987/5-6/74)

W niniejszej sprawie zachodzi zarówno tożsamość podmiotowa sprawy, jak i tożsamość przedmiotowa. Jedyne różnice pomiędzy treścią wniosku złożonego w niniejszej sprawie i w sprawie I Ns 148/21 tut. SR polegają na tym, że B. J. (2) obecnie została wskazana jako uczestniczka postępowania, a poprzednio występowała w roli wnioskodawczynie, a datę nabycia własności nieruchomości przesunięto o jeden dzień z 18 na 19 października 2019 r. Jednakże nie może to zmienić oceny Sądu o występowaniu przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż wnioskodawczynie domaga się stwierdzenia zasiedzenia własności tej samej nieruchomości co w sprawie I Ns 148/21 tut. SR, a mianowicie nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) (bez numeru) w obrębie G-27, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...), dla której nie jest prowadzona księga wieczysta, wpisanej do repertorium Rep. H. (...). Poza tym w sprawie I Ns 148/21 Sąd oddalił wniosek o zasiedzenie, uznając, iż wnioskodawczynie i B. J. (2) nie wykazały posiadania nieruchomości z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli przed 2007 rokiem. Tymczasem we wniosku z dnia 8 lipca 2022 r. nie podano żadnych nowych okoliczności, mogących mieć wpływ na wydanie innego rozstrzygnięcia, niż zapadłe w sprawie o sygn. I Ns 148/21.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. odrzucono wniosek z uwagi na stwierdzenie powagi rzeczy osądzonej.

Na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 1 b ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2010, Nr 90, poz. 594 ze zm.), nakazano zwrócić na rzecz wnioskodawczynie uiszczoną opłatę sądową od wniosku, pomniejszoną o kwotę opłaty minimalnej w wysokości 30 zł, o czym orzeczono jak w pkt 2 sentencji postanowienia.